10/05/2019

Θαυματουργικές επεμβάσεις του Αγίου Νικολάου

/ Ορθόδοξες Προβολές

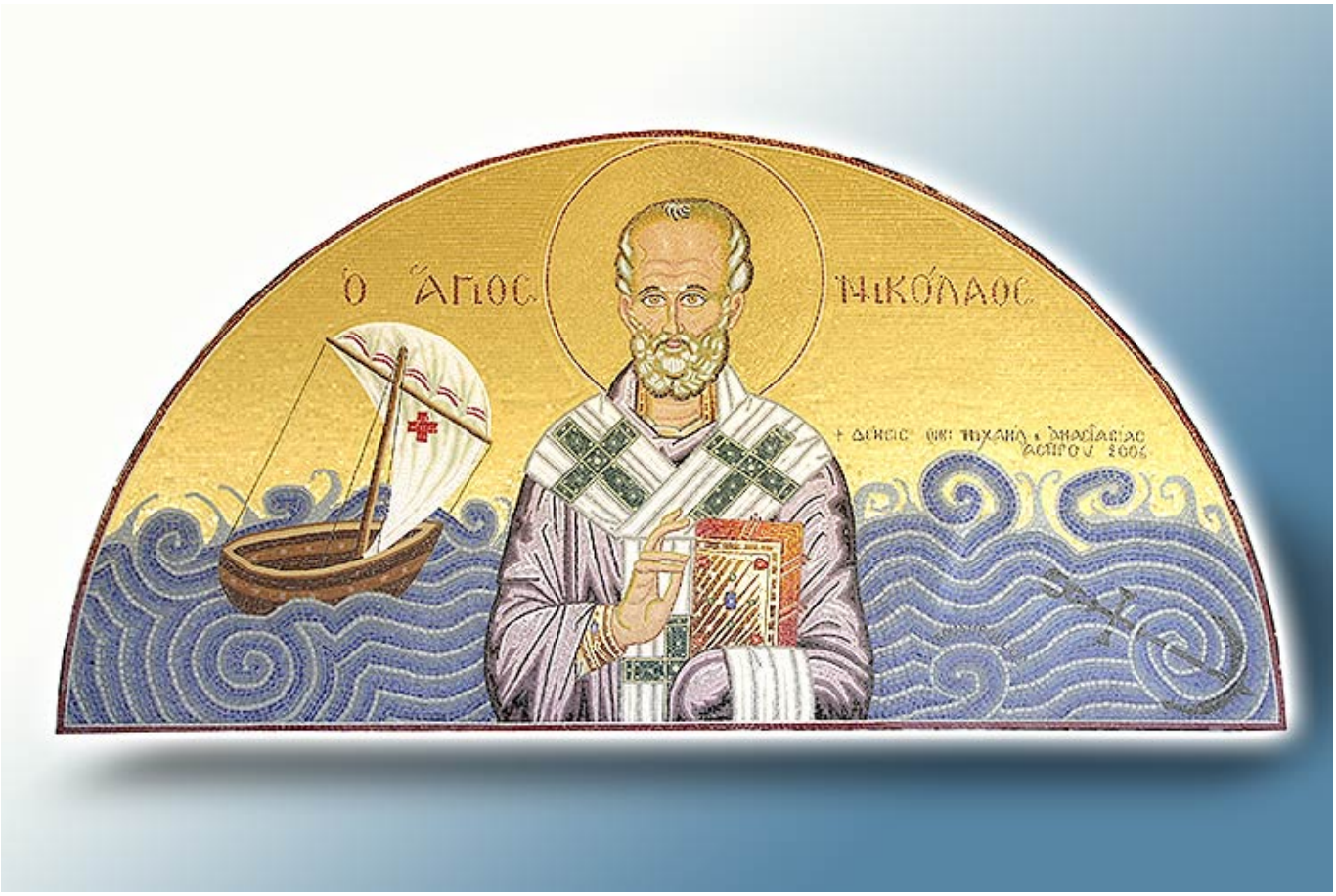

10 άγνωστα θαύματα του Αγίου Νικολάου: Πώς έσωσε καράβια και ανθρώπους που θαλασσοπνίγονταν. Ο Άγιος Νικόλαος έκανε πολλά θαύματα, τα πιο πολλά σε πλοία που κινδύνευαν, γι΄αυτό και οι χριστιανοί ναυτικοί τον έχουν προστάτη τους. Σε κάθε καράβι, σε κάθε βάρκα και γενικά σε κάθε πλεούμενο υπάρχει η εικόνα του Α γίου Νικολάου. Μερικά από τα θαύματα του Αγίου είναι τα πιο κάτω:

Η ΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΝΑΥΤΗ

Κάποτε ο Άγιος Νικόλαος αναχώρησε με ένα Αιγυπτιακό καράβι να πάει στα Ιεροσόλυμα, να δει τους Αγίους Τόπους εκεί που μαρτύρησε ο Θεάνθρωπος. Ήθελε να προσκυνήσει τον Πανάγιο Τάφο του Κυρίου. Το βράδυ, είδε στον ύπνο του, ότι είχε πιάσει μεγάλη τρικυμία και ο σατανάς έκοψε τα σχοινιά από το καράβι κι έσπασε το τιμόνι. Το πρωί, λέει στον καπετάνιο ότι αν πιάσει τρικυμία να μη φοβηθεί, γιατί θα είναι έργο του σατανά, κι ο Θεός θα τους βοηθήσει. Στο καράβι ήταν πολλοί χριστιανοί που πήγαιναν και αυτοί για να προσκυνήσουν. Στη μέση του

ταξιδιού τους, ξέσπασε πολύ μεγάλη φουρτούνα και περίμεναν όλοι τους να βουλιάξουν από στιγμή σε στιγμή. Αμέσως όλοι πήγαν κοντά στον Άγιο και από το βέβαιο πνιγμό. Πράγματι ο Άγιος γονάτισε και προσευχήθηκε θερμά στον Κύριο παρακαλώντας τον να καταπαύσει η μεγάλη θαλασσοταραχή και ο πολύ δυνατός άνεμος. Πράγματι ο άνεμος σταμάτησε και η θάλασσα γαλήνεψε.
Όμως κάποιος ναύτης την ώρα της φουρτούνας ανέβηκε στο κατάρτι για να φτιάξει το πανί γλίστρησε κι έπεσε στο κατάστρωμα και σκοτώθηκε. Τότε ο Άγιος Νικόλαος πήγε κοντά του, παρακάλεσε το Θεό να τον αναστήσει και το θαύμα έγινε. Ο ναύτης αναστήθηκε, σηκώθηκε σαν να ξύπνησε από τον ύπνο. Μετά από αυτό το γεγονός, πολλοί έτρεξαν κοντά στον Άγιο και βρήκαν τη θεραπεία τους.

Ο ΑΓΙΟΣ ΓΑΛΗΝΕΥΕΙ ΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

Αφού ο Άγιος προσκύνησε τον Πανάγαθο Τάφο του Κυρίου και είδε όλα τα μέρη που δίδαξε και μαρτύρησε ο Χριστός, ήθελε να γυρίσει στην πατρίδα του, μα κανένα πλοίο δεν πήγαινε αν δεν εύρισκε “ναύλο”.
Τότε ο Άγιος είπε στον καπετάνιο ότι ο ίδιος θα του πληρώσει όλο τον ναύλο για να τον πάρει στα Πάταρα.
Όταν ανοίχτηκαν στο πέλαγος, ο αέρας ήταν καλός και αντί να πάνε στα Πάταρα, πήγαιναν πρώτα στη δικιά τους πατρίδα. Τότε ξαφνικά άρχισε μια φοβερή τρικυμία, που τους έσπασε το τιμόνι και το πλοίο ακυβέρνητο θα τσακιζόταν στους βράχους. Ο Άγιος τότε πραγματικά παρακάλεσε το Θεό και η θάλασσα γαλήνεψε και με ένα χοντρό ξύλο που μεταχειρίστηκαν για τιμόνι έφτασαν στα Πάταρα. Όλοι τους χάρηκαν και δόξασαν τον Πανάγαθο.

Ο ΑΓΙΟΣ ΣΩΖΕΙ ΤΑ ΜΥΡΑ ΑΠΟ ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΠΕΙΝΑ

Κάποτε ήρθε πολύ μεγάλη πείνα στην περιοχή της Λυκίας. Οι κάτοικοι της γύρω περιοχής ουδέποτε θυμούνται τέτοια μεγάλη πείνα. Τα δε Μύρα η επαρχία του Αγίου Νικολάου κινδύνεψε να καταστραφεί. Αλλά ο Άγιος λυπήθηκε το ποίμνιό του και ενήργησε ως ακολούθως:
Κάποιος πλοίαρχος φόρτωσε το πλοίο του με σιτάρι με προορισμό τη Γαλλία. Τη νύχτα στον ύπνο του βλέπει τον Άγιο Νικόλαο να του λέει: “το σιτάρι να το πάρεις στα Μύρα της Λυκίας και όχι στη Γαλλία, γιατί εκεί είναι μεγάλη πείνα και θα το πωλήσεις πολύ ακριβά και γρήγορα. Πάρε δε και τρία φλωριά και όταν φθάσεις στα Μύρα θα πάρεις και τα υπόλοιπα χρήματα. Το πρωί αφού ξύπνησε ο πλοίαρχος βρήκε στα χέρια του τα νομίσματα, διηγήθηκε στους ναύτες του τα όσα του συνέβησαν τη νύχτα και τους έδειξε και τα νομίσματα. Όλοι συμφώνησαν ότι έπρεπε να οδηγήσουν το πλοίο στα Μύρα γιατί ήτανε θέλημα Θεού. Πράγματι, αφού έφθασαν στα Μύρα πώλησαν αμέσως όλο το σιτάρι σε πολύ καλή τιμή, οι δε κάτοικοι των Μύρων δόξασαν τον Θεό, ο οποίος τους φρόντισε για να μην

πεθάνουν από την πείνα, αλλά πάντοτε φροντίζει αυτούς που στηρίζουν την ελπίδα τους στο πλούσιό του έλεος.

Ο ΑΓΙΟΣ ΚΡΑΤΑ ΤΟ ΤΙΜΟΝΙ ΚΑΙ ΣΩΖΕΙ ΤΟ ΚΑΪΚΙ

Κάποτε ένα καΐκι κινδύνεψε να βουλιάξει. Οι ναύτες του κάλεσαν τότε τον Άγιο Νικόλαο να τους σώσει, γιατί άκουσαν ότι ο Άγιος είναι ο προστάτης των θαλασσινών και ότι τους βοηθά. Επικαλέσθηκαν τον Άγιο με τούτα τα λόγια: ” Άγιε Νικόλαε, βοήθησέ μας την ώρα αυτή, γιατί πνιγόμαστε”. Πράγματι ξαφνικά παρουσιάστηκε στην πρύμνη του καϊκιού ένας καλόγερος, που κρατούσε το τιμόνι και είπε τους ναύτες: “Μη φοβάστε, με φωνάξατε να σας βοηθήσω και αμέσως ήρθα να σας βοηθήσω”.
Όταν η θάλασσα γαλήνεψε, ο Άγιος χάθηκε, οι ναύτες βγήκαν στο λιμάνι των Μύρων και ζήτησαν να δουν τον Άγιο Νικόλαο. Μόλις μπήκαν στην Μητρόπολη είδαν τον ίδιο καλόγερο που ήταν στο τιμόνι και τους έσωσε. Τον έβλεπαν για πρώτη φορά και τον γνώρισαν. Ήταν ο Άγιος Νικόλαος. Αμέσως πέσανε και τον προσκυνήσανε λέγοντες: “Ευχαριστούμεν σε, δούλε του Θεού, γιατί αν δεν πρόφτανες να έρθεις, θα πνιγόμασταν στη θάλασσα”.

ΤΟ ΛΑΔΑΔΙΚΟ

Άλλο θαύμα που έκανε ο Άγιος Νικόλαος, είναι όταν μια μέρα παρουσιάστηκε μια γριά γυναίκα, που δεν ήταν άλλος από τον σατανά, στον πλοίαρχο ενός καϊκιού, που θα πήγαινε με πολλούς χριστιανούς στα Μύρα για να προσκυνήσουν στην Εκκλησία του Αγίου Νικολάου το ιερό του λείψανο. Αυτή, λοιπόν η γριά, του λέει ότι θα ήθελε να πάσε και αυτή να προσκυνήσει μα δεν αντέχει τη θάλασσα γιατί είναι γριούλα και τον παρακάλεσε να πάρει ένα δοχείο λάδι για ν’ ανάψουν τα καντήλια.
Ο πλοίαρχος το πήρε. Όλη την ημέρα ταξίδευαν καλά, αλλά τα μεσάνυκτα φάνηκε ο Άγιος Νικόλαος στον πλοίαρχο και του είπε να πετάξει το δοχείο με το λάδι που του είχε δώσει η γριά, γιατί εκεί μέσα είναι κρυμμένος ο σατανάς. Την άλλη μέρα ο πλοίαρχος το πέταξε στη θάλασσα, αμέσως μια φοβερή φλόγα βγήκε από μέσα, που μύριζε θειάφι και σηκώθηκε τόσο μεγάλο κύμα, που κόντεψε να βουλιάξει το καΐκι.

ΟΙ ΤΑΪΦΑΛΟΙ Ο ΑΓΙΟΣ ΣΏΖΕΙ ΤΟΥΣ ΘΑΝΑΤΟΠΟΙΝΙΤΕΣ

Κάποτε στην Μικρά Ασία μια μεγάλη περιοχή ονομαζόταν Μεγάλη Φρυγία και μια άλλη περιοχή κοντά στον Ελλήσποντο, την οποία οι Έλληνες ονόμαζαν Τροία ήταν η Μικρά Φρυγία.
Στην Μεγάλη Φρυγία κατοικούσαν άνθρωποι αλλόφυλοι, και ξένοι, οι οποίοι ονομάζονται Ταϊφάλοι. Αυτοί, λοιπόν, μια μέρα επαναστάτησαν εναντίον του

Μεγάλου Κωνσταντίνου. Όταν το έμαθε αυτό ο Αυτοκράτορας έστειλε τρείς σπουδαίους στρατηγούς με πολύ στρατό και πλοία για να τους ειρηνεύσει και να τους καθησυχάσει. Οι στρατηγοί ήταν: ο Νεπωτιανός, ο Ούρσος και ο Ερπυλίων.
Επειδή έκανε τρικυμία μεγάλη, οι τρείς στρατηγοί οδήγησαν τα πλοία και το στρατό στο λιμάνι των Μύρων που λεγόταν Ανδριάκη και έμειναν εκεί ώσπου να καλυτερέψει ο καιρός. Οι στρατιώτες επειδή ήταν συνηθισμένοι στις αρπαγές βγήκαν αμέσως στη πόλη Μύρα και άρπαζαν από τους κατοίκους ότι εύρισκαν.
Μόλις το έμαθε αυτό ο Άγιος Νικόλαος, πήγε στο λιμάνι και βρήκε τους στρατηγούς και τους λέγει: “Ποίοι είσθε;”
Εκείνοι μόλις είδαν Αρχιερέα και γέροντα απάντησαν ταπεινά. “Είμαστε δούλοι του Βασιλιά και της αγιοσύνης σου και πηγαίνουμε με τη διαταγή του Βασιλιά και της αγιοσύνης σου και πηγαίνουμε με τη διαταγή του Βασιλιά να ειρηνεύσουμε τους Ταϊφάλους, οι οποίοι επαναστάτησαν και επειδή δεν κάμνει καλό καιρό για να αναχωρήσουμε αναγκαστήκαμε να μείνουμε εδώ, ώσπου να καλυτερεύσει ο καιρός”. Τότε ο Άγιος Νικόλαος τους είπε: ” Αφού ήλθατε να ειρηνεύσετε κόσμο επαναστατημένο, όπως σας διέταξε ο Βασιλιάς σας, γιατί ήλθατε σε ειρηνικό κόσμο και προκαλείτε τόση μεγάλη σύγχυση και ταραχή, αρπάζοντας ότι βρίσκετε “; Μόλις άκουσαν οι χιλίαρχοι εφοβήθηκαν πολύ, γιατί ήταν καλοί χριστιανοί και αγαθοί άνθρωποι είπαν προς τον Άγιο: ” Ποίος είναι αυτός που προκαλεί σύγχυση, Δέσποτα Άγιε “; Ο δε Άγιος απάντησε:
” Εσείς είστε γιατί αφήνετε τους στρατιώτες σας αρπάζουν από την αγορά ότι θέλουν; Εσείς φταίτε “. Αμέσως οι στρατηγοί έτρεξαν στην αγορά κτυπήσανε μερικούς στρατιώτες και άλλους συμβούλευσαν να ησυχάσουν, τα δε πράγματα που είχαν κλέψει τα μοίρασαν στον κόσμο.
Ο Άγιος Νικόλαος τότε εφιλοξένησε τους τρείς στρατηγούς στη Μητρόπολη και ως καλός Πατέρας και Αρχιερέας συμβούλευσε και ευχήθηκε σ’ αυτούς συνοδεύοντάς τους μέχρι το λιμάνι Ανδριάκη των Μυραίων.
Ενώ οι στρατηγοί και οι στρατιώτες ετοιμάζονταν να μπούνε στα πλοία για να αναχωρήσουν, ο δε Άγιος Νικόλαος ξεκίνησε από το λιμάνι επιστρέφοντας στα Μύρα, ξαφνικά βλέπει μια ομάδα από άνδρες και γυναίκες να κλαίουν και να τον παρακαλούν όπως προφτάσει και ελευθερώσει τρείς συγγενείς τους, τους οποίους άδικα ο διοικητής του τόπου Ευστάθιος καταδίκασε σε θάνατο δωροδοκηθείς από τους εχθρούς τους.
Αφού ο Άγιος γνώρισε το άδικο της απόφασης παρακάλεσε τους στρατηγούς να τον ακολουθήσουν και να σπεύσουν γρήγορα για να προλάβουν τους καταδικασθέντες σε θάνατο και να τους γλυτώσουν. Πράγματι μόλις πρόλαβαν και έφτασαν στον τόπο της εκτέλεσης την τελευταία στιγμή πήρε από τα χέρια του δήμιου το σπαθί, με το οποίο επρόκειτο να απικεφαλίσει τους μελλοθάνατους και αφού έλυσε τα δεσμά και δοξάζοντες τον Θεό και τον Άγιο Νικόλαο.

Όταν το γεγονός διαδόθηκε στην πόλη, άνδρες και γυναίκες έτρεχαν για να δουν το γεγονός. Το ίδιο έπραξε και ο Ευστάθιος καβαλάρης στο άλογό του έτρεξε για να δει τι συνέβη. Μόλις τον είδε ο Άγιος Νικόλαος του ανέφερε για την δωροδοκία και την άδικη κρίση πού επέβαλε σ'αυτούς τους αθώους ανθρώπους. Ο Ευστάθιος τότε ομολόγησε ότι ο Σιμωνίδης και ο Ευδόξιος ήταν οι πρώτοι που μαρτύρησαν εναντίον τους.
Τότε ο Άγιος διαμαρτυρήθηκε ενώπιον των τριών στρατηγών ότι θα καταγγείλει την πράξη αυτή στον Βασιλέα, για να μάθει ότι ο Ευστάθιος είναι άδικος κριτής. Μόλις άκουσε αυτά ο Ευστάθιος, φοβήθηκε πάρα πολύ και αμέσως έπεσε στα πόδια του Αγίου ζητώντας του συγχώρεση. Ό Άγιος Νικόλαος τον συγχώρεσε και επήλθε αγάπη μεταξύ τους.

Ο ΑΓΙΟΣ ΣΩΖΕΙ ΤΟΥΣ ΤΡΕΙΣ ΣΤΡΑΤΗΓΟΥΣ

Αφού είδαν όλα αυτά που συνέβησαν οι τρείς στρατηγοί μπήκαν στα πλοία τους και αναχώρησαν για τη Φρυγία, για ειρήνευση τους Ταϊφάλους. Πράγματι αφού νίκησαν τους Ταϊφάλους και τους ειρήνευσαν γύρισαν στην Κωνσταντινούπολη. Τότε ο Αυτοκράτορας τους τίμησε δίνοντάς τους πολλά δώρα και τους έβαλε σε ψηλότερη θέση.
Μα ο σατανάς, που δεν θέλει το καλό κανενός, παρακίνησε μερικούς κακούς ανθρώπους να πλησιάσουν τον επίτροπο του Βασιλιά Αβλάβιο και να κατηγορήσουν τους στρατηγούς ότι τάχα δεν κτύπησαν τους επαναστάτες, παρά μόνο έκαναν μυστική συμφωνία μαζί τους να κάνουν ξεχωριστό κράτος με βασιλιάδες τους τρείς στρατηγούς τον Νεπωτιανό, τον Ούρσο και τον Ερπύλιο. Οι συκοφάντες έδωσαν πολλά χρήματα στον Άβλάβιο και αυτός τους φυλάκισε χωρίς οι στρατηγοί να γνωρίζουν την αιτία. Οι κακοί εκείνοι άνθρωποι, φοβούμενοι μήπως φανερωθούν μια μέρα στο βασιλιά σαν ψεύτες, έδωσαν ακόμα περισσότερα χρήματα στον Αβλάβιο για να διατάξει να σκοτώσουν τους στρατηγούς. Αμέσως αυτός πήγε στον Αυτοκράτορα και του λέγει: " Πολυχρονεμένε μου Βασιλιά, οι τρείς στρατηγοί Νεπωτιανός, Ούρσος και Ερπυλίων τους οποίους έστειλες να ειρηνεύσουν τους Ταϊφάλους, αντί να εκτελέσουν την προσταγή σου, τους παρέσυραν με το μέρος τους και σκέπτονται να επαναστατήσουν κατά της βασιλείας σου. Εγώ τους φυλάκισα και τώρα η βασιλεία σου πρέπει να τους σκοτώσει για να γλυτώσεις από αυτούς και να παραδειγματιστούν και οι άλλοι".
Όταν ο αυτοκράτορας άκουσε τον Αβλάβιο τον πίστεψε και διάταξε να απικεφαλιστουν την επομένη μέρα. Τότε ο Αβλάβιος έγραψε την καταδίκη και έστειλε είδηση στη φυλακή να δοθεί η αγγελία στους στρατηγούς. Όταν ο δεσμοφύλακας πήρε την είδηση και τη διάβασε, άρχισε να κλαίει και πήγε αμέσως στους στρατηγούς και τους είπε: " Αύριο αποκεφαλίζεσθε. Εάν έχετε κάτι να γράψετε στις οικογένειές σας να το πράξετε το συντομότερο". Μόλις άκουσαν τη

διαταγή του Βασιλιά παράλυσαν τα μέλη τους μη γνωρίζοντες την αιτία της καταδίκης και φώναζαν και έλεγαν: “Σε ποιό πράγμα φραίξαμε ενώπιον του Θεού και του Βασιλιά μας και καταδικαστήκαμε σε θάνατο; Ποιά είναι η αμαρτία μας και θέλουν να μας σκοτώσουν”;

Οι τρείς στρατηγοί έγραψαν στην φυλακή την διαθήκη τους και τις τελευταίες θελήσεις και επιθυμίες τους. Ο ένας από τους τρείς ο Νεπωτιανός είπε ότι στο σημείο που φτάσαμε τώρα, μόνο ο Επίσκοπος Λυκίας μπορεί να μας βοηθήσει και να μας σώσει από το θάνατο. Κανένας άλλος δεν μπορεί να μας ελευθερώσει και να μας σώσει. Θυμάστε, τους λέει, τι συνέβη στα Μύρα της Λυκίας με τον μέγα Νικόλαο, ο οποίος ελευθέρωσε από τον άδικο θάνατο τους τρείς άνδρες. Αυτός γνωρίζει για μας και πρέπει να προσευχηθούμε και να τον παρακαλέσουμε να μας απελευθερώσει. Πράγματι και οι τρείς με δάκρυα στα μάτια εβόησαν λέγοντες: ” Κύριε, ο Θεός του Πατρός ημών Νικολάου, ο οποίος ελευθέρωσε από τον άδικο θάνατο τους τρείς άνδρες στα Μύρα, πρόφθασε, Κύριε, και μη παρίδεις την αδικία αυτή και ούτε δε να μας λησμονήσεις από τον κίνδυνο θανάτου που βρισκόμαστε. Ελευθέρωσέ μας από τα χέρια των εχθρών μας και πρόφθασε σε βοήθειά μας, γιατί αύριο θα θανατωθούμε”. Όλη τη νύχτα προσεύχονταν γονατιστοί μέσα στη φυλακή. Και πραγματικά, το ίδιο βράδυ, ο αυτοκράτορας Κωνσταντίνος βλέπει οπτασία τον Άγιο Νικόλαο που του λέει: “Βασιλιά, ξύπνα και λευτέρωσε τους τρείς στρατηγούς σου, γιατί όσα σου είπαν είναι ψέμα. Αν δεν το κάνεις, γρήγορα θα πεθάνεις”. “Ποίος είσαι σύ”; Ρώτησε ο βασιλιάς. “Είμαι ο Επίσκοπος Λυκίας, κι’ εγώ τους φιλοξένησα και τους γνωρίζω καλά”.

Ο Άγιος πήγε μετά στον Έπαρχο Αβλάβιο και του είπε: “Αβλάβιε, ανόητε, γιατί πήρες χρήματα και αδίκησες τους τρείς άνδρες, οι οποίοι δεν έπταισαν σε τίποτε; Γρήγορα να τους ελευθερώσεις, ειδάλλως θα πεθάνεις”. “Ποίος είσαι συ”, ρώτησε Αβλάβιος.

Ο Άγιος απάντησε ότι είναι ο Νικόλαος ο δούλος του Θεού και ο Αρχιερέας των Μυραίων. Μόλις είπε αυτά ο Άγιος, ο Αβλάβιος αμέσως ξύπνησε και σκεφτόταν τι σήμαινε το όραμά του.

Ενώ λοιπόν ο Αβλάβιος σκεφτόταν τα οραθέντα, έφθασαν οι υπηρέτες του βασιλιά Κωνσταντίνου και του λέγουν: “Πήγαινε γρήγορα και σε ζητά ο Βασιλιάς”. Αμέσως πήγε και παρουσιάστηκε στο Βασιλιά, ο δε Βασιλιάς μόλιστον είδε άρχισε να του διηγείται όραμα που είδε. Ο Αβλάβιος απάντησε αμέσως ότι είδε το ίδιο όνειρο και απορούσε πολύ. Τότε ο Βασιλιάς ζήτησε συγγνώμη από τους τρείς στρατηγούς και τους διηγήθηκε την οπτασία που είδε.

Οι τρείς στρατηγοί ελευθερώθηκαν και έγιναν μοναχοί. Τις δε περιουσίες τους τις μοίρασαν στους φτωχούς και στους δυστυχισμένους.

Ο Βασιλιάς τους έδωσε ένα χρυσό Ευαγγέλιο, ένα χρυσό θυμιατήρι στολισμένο με πολύτιμους λίθους και δυο μεγάλες επίχρυσες λαμπάδες δώρα για την Εκκλησία

στην οποία ήταν Αρχιερέας ο Άγιος Νικόλαος.

Ο ΑΓΙΟΣ ΣΩΖΕΙ ΑΠΟ ΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ (ΠΝΙΓΜΟ) ΕΥΣΕΒΗ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟ

Κάποτε στην Κωνσταντινούπολη ζούσε κάποιος χριστιανός ευλαβής και πιστός, ο οποίος υπεραγαπούσε τον Άγιο Νικόλαο, όπως και ο Άγιος τον αγαπούσε πολύ. Θέλησε κάποτε να ταξιδέψει με καράβι για ατομική του υπόθεση. Πήγε πρώτα στο ναό του Αγίου Νικολάου στην Κωνσταντινούπολη που τον είχε κτίσει ο αυτοκράτορας Ιουστινιανός, για να προσκυνήσει προτού ξεκινήσει για το ταξίδι του. Έπειτα, αφού αποχαιρέτησε τους συγγενείς και τους φίλους του, μπήκε στο καράβι. Κατά τη νύχτα οι ναύτες ξύπνησαν για να διορθώσουν τα πανιά γιατί είχε αλλάξει η διεύθυνση του ανέμου. Την ίδια στιγμή ξύπνησε και ο καλός αυτός χριστιανός και πήγαινε για φυσική του ανάγκη. Πέρασε απ' εκεί που κατεγίνοντο οι ναύτες με τα σύνεργά τους και περιπλεχθείς με τα πανιά έπεσε στη θάλασσα. Οι ναύτες πρόσεξαν τον άνθρωπο που έπεσε στη θάλασσα, αλλά δεν μπόρεσαν να τον σώσουν, γιατί ο άνεμος ήταν πολύ δυνατός. Το μόνο που έκαναν ήταν να τον κλαίνε συνέχεια για τον τραγικό θάνατό του.
Ο άνθρωπος αυτός, καθώς ήταν ντυμένος, καταποντίστηκε στο βυθό της θάλασσας, θυμήθηκε και έλεγε νοερά: " Άγιε Νικόλαε, βοήθησέ με ".
Οι συγγενείς του, που κοιμούνταν εκείνη την ώρα στο σπίτι, ξύπνησαν έντρομοι ακούοντας τις φωνές του. Επίσης ξύπνησαν και οι γείτονες του από το θόρυβο και έτρεξαν στο σπίτι του και είδαν και αυτοί τη σκηνή και πρόσεξαν που έτρεχε τον νερό της θάλασσας από τα ρούχα του. Όλοι όσοι ήταν παρόντες και είδαν τα συμβάντα έμειναν άφωνοι και σιωπηλοί και δεν ήξεραν τιν να πουν. Τότε ο χριστιανός άρχισε να διηγείται αυτό που του συνέβηκε και να τους παρακαλεί να του πουν πως βρέθηκε στο σπίτι του σε τέτοιες συνθήκες. Όλοι τότε έκλαιγαν και φώναζαν. "Κύριε, ελέησόν".
Αφού ο χριστιανός άλλαξε τα ρούχα του και φόρεσε στεγνά ξεκίνησε για να πάει στην Εκκλησία του Αγίου Νικολάου να προσκυνήσει και να ευχαριστήσει τον Άγιο για το θαύμα που έκανε. Ο ναός έγινε κατάφωτος και είχε μαζευτεί αρκετός κόσμος ρωτώντας ο ένας τον άλλο τι είχε γίνει και αμέσως το θαύμα έγινε γνωστό. Μάλιστα δε όταν πλησίασαν τον διασωθέντα πρόσεξαν ότι ευωδίαζε το σώμα του από διάφορα αρώματα, εξέστησαν όλοι και δόξασαν το Θεό ευχαριστούντες τον μέγα Ιεράρχη Νικόλαο.
Αυτό το θαύμα του Αγίου έγινε σε λίγες μέρες γνωστό σε όλη την Κωνσταντινούπολη. Έφτασε δε και στα αφτιά του Βασιλιά και του Πατριάρχη. Αμέσως κάλεσαν Ιερά Σύνοδο, καθώς και τον διασωθέντα χριστιανό, ο οποίος στάθηκε μπροστά σε όλους τους συναθροισθέντες Συνοδικούς, που φώναζαν: "Μέγας ει Κύριε, και θαυμαστά τα τα έργα Σου και ουδείς λόγος εξαρκέσει προς ύμνον των θαυμασίων σου!" Όλοι οι χριστιανοί έκαμαν λιτανεία και αγρυπνία,

δοξάζοντες και ευλογούντες τον Θεό, απονέμοντες δε και την πρέπουσα ευχαριστία στον Άγιο Νικόλαο.

Ο ΑΓΙΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Ο ΣΤΡΕΙΔΑΣ

Στο Άγιο Όρος είναι ένα μοναστήρι, που το λένε,του Σταυρονικήτα. Είναι ένα μικρό και φτωχό μοναστηράκι τιμημένο στο όνομα του Αγίου Νικολάου. Το μοναστήρι αυτό στην αρχή κτίστηκε εις μνήμη του Αγίου Ιωάννου του Προδρόμου.
Κατά την εποχή των εικονομάχων οι καλόγεροι ρίξανε πολλές εικόνες στη θάλασσα για να μην τις μολύνουν τα χέρια των εικονομάχων. Μια από τις εικόνες εκείνες, ήταν του Αγίου Νικολάου, που βρίσκεται σήμερα στο μοναστήρι του Σταυρονικήτα και που είναι μια από τις θαυματουργές εικόνες του Αγίου Όρους.
Κάποτε το μοναστήρι αυτό το κάψανε οι κουρσάροι. Ο Πατριάρχης, ο Ιερεμίας ο Παλαιός, θέλησε να το ξανακτίσει στο όνομα του Άγίου Ιωάννου του Προδρόμου. Κι ενώ οι μαστόροι άρχισαν το κτίσιμο, οι καλόγεροι έρριψαν τα δίχτυα στη θάλασσα για να πιάσουνε κανένα ψάρι. Όταν τραβήξανε τα δίχτυα βρήκαν μέσα σ΄ αυτά το θαυματουργό εικόνισμα του Αγίου Νικολάου.
Στο μέτωπό του ήταν κολλημένο ένα στρείδι. Όταν το τραβήξανε για να το ξεκολλήσουν συνέβηκε κάτι το συγκλονιστικό. Έτρεξε αίμα από την πληγή που άνοιξε το στρείδι! Απ’ αυτό το θαύμα, ονομάστηκε, Άγιος Νικόλαος Στρειδάς. Και η ονομασία αυτή παραμένει μέχρι σήμερα.
Η εικόνα εκείνη είναι πολύ παλαιά. Είναι φτιαγμένη όχι με ζωγραφική. Είναι ψηφιδωτή. Τέτοιες εικόνες μωσαϊκές, όπως τις λέμε, έχουν φιλοτεχνηθεί σε τοίχους αρκετών ναών. Τέτοιες υπάρχουν στο Δαφνί, στην Αγία Σοφία, στον Άγιο Δημήτριο Θεσσαλονίκης και αλλού. Φιλοτεχνημένες όμως σε ξύλινα, μικρά εικονίσματα υπάρχουν πολύ λίγες…
Το παλιό προσκυνητάρι του Αγίου Όρους αναφέρει το εξής για την εικόνα αυτή του Αγίου:
“Αύτη η εικόνα βγήκε από την θάλασσαν, επειδή και την έρριψαν εις αυτήν κατά τον καιρόν της εικονομαχίας τινές και από την πολυκαιρίαν όπου έκαμεν εις την θάλασσαν, εφύτρωσεν ένα οστρείδιον εις το μέτωπόν της δια τούτο και οστρειδάς καλείται είναι δε μετά μωσίου ψηφίδων χρυσών η ιεροϊστορία εγκεκοσμημένη εις κάλλος”.
Μόλις λοιπόν είδε ο Πατριάρχης το θαύμα αυτό του εικονίσματος, αφιέρωσε το καινούργιο μοναστήρι που κτιζόταν, στ’ όνομα του Αγίου Νικολάου και όχι του Προδρόμου. Και το μεν κέλυφος του στρειδιού το έκανε ο Πατριάρχης δισκάκι για το ύψωμα της Παναγίας, στην Αγία Τράπεζα, το δε άλλο το έκανε εγκόλπιο και βρίσκεται τώρα στο σκευοφυλάκιο του Πατριαρχείου της Μόσχας…. Το θαύμα αυτό συνέβη στα 1553.

ΘΑΥΜΑ ΠΟΥ ΔΙΗΓΗΘΗΚΕ ΜΟΝΑΧΟΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΟΣΙΟΥ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ

* Στη Βέροια της Μακεδονίας έχει Μετόχι η Μονή. Μια δυο φορές τον χρόνο, πάντοτε το καλοκαίρι, επικοινωνούσαμε δια θαλάσσης με μικρό πλοιάριο της Μονής.

Κάποτε ταξίδευα με δυο αδελφούς προς τον Μετόχι. Αλλά ανάμεσα στην Κασσάνδρα και στο Πήλιο επικρατούσε μια ασυνήθιστη άπνοια, ενώ κωπηλατούσε κανονικά. Η εκνευριστική θάλεγε αυτή νηνεμία μ΄ έβαλε σε σκέψη ότι προμηνύεται μεγάλο κακό. Ζωηρή η ανησυχία μου, δίχως συγκεκριμένο λόγο. Κάτι σαν προαίσθημα. Κι ενώ οι αδελφοί με παρακαλούσαν να κόψουμε για λίγο την κωπηλασία για να ξεκουραστούμε, εγώ τους προέτρεπα να επιταχύνουν, σαν να με παρότρυνε κάτι πως επίκειται κίνδυνος. Έπρεπε να φτάσουμε το συντομότερο στην ακτή μεταξύ Πηλίου και Ολύμπου. Μια ελαφρύ θαλασσινή αύρα μας βοήθησε αρκετά. Φτάσαμε στην ακτή, αποβιβαστήκαμε, τραβήξαμε το πλοιάριο. Εν τω μεταξύ μικρό νεφύδριο φάνηκε πάνω από το Πήλιο, που ολοένα μεγάλωνε και μαύριζε. Προάγγελος του φοβερού κακού. Τι τρομερό ξέσπασμα ήταν εκείνο που ακολούθησε! Μια σπανιότατη θυελλώδης καταιγίδα, μπουρίνα που λένε.

Οι κάτοικοι, σαν φτάσαμε, συνέτρεξαν όλοι, κατάπληκτοι, απορημένοι, μας κοίταζαν και σταυροκοπιούντο, ομολογώντας πως μας γλύτωσε ο άγιος Νικόλαος.

Μείναμε λίγες μέρες, εφοδιαστήκαμε, παραλάβαμε τα τρόφιμα και αναχωρήσαμε. Μα τι θέαμα ήταν εκείνο, όταν επιστρέφαμε! Όπου κι αν περνούσαμε, ναυάγια. Όσα πλοία είχαν αγκυροβολήσει σε λιμάνια που προσβάλλονταν απ’ το Λίβα ή τον Γαρμπή, είχαν εξωκείλει ή είχαν βυθιστεί. Όλη η νοτιοδυτική πλευρά της Κασσάνδρας, της Σιθωνίας, του Άθωνος είχε προσβληθεί από την καταιγίδα.